

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Του WILKIE COLLINS

ΤΟ ΠΑΡΑΛΗΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΗΣ

'Αργά μιά νύχτα, τόν καιρό της πρώτης Γαλλικής 'Επανάστασης, η οικογένεια του Φρανσουά Σαρζώ, ενός φταχτού ψαρά της Βρετανίας, ξαγρυπνούσε στη μικρή της μοναχική καλύβα, έξω στη χερσόνησο του Κιμπερόν. 'Εκείνο το βράδυ, σύμφωνα με την καθημερινή συνήθειά του, ο Φρανσουά Σαρζώ είχε πάρει τόν μικρότερο του γιού κι' είχε βγί με τη βάρκα του να ψαρέψη. Λίγη ώρα μετά την αναχώρησή του, σηκώθηκε άερας δυνατός και μαύρα σύννεφα σκέπασαν τόν ουρανό. 'Αργότερα, κατά τις έννια τὸ βράδυ ξέσπασε ἡ τρικυμία με λύσσα, με μανία... Τώρα ἡ ώρα ἦταν έντεκα. Στὴ βραχάδι χερσόνησο τοῦ Κιμπερόν, ὁ ἀέρας οὐρλιάζε πειὸ φοβερά, πειὸ λυπητερά και τὰ κύματα μούγκριζαν ἀγρία και χτυπούσαν ἀκόμα με μεγαλύτερη μανία στοὺς γυμνοὺς βράχους τῆς ἀκρογιαλιάς. Ὁ ουρανὸς ἦταν κατάμαυρος, κι' ὅσο περνοῦσε ἡ ὄρα, τόσο περισσότερο ἀνησυχούσε ἡ οικογένεια τοῦ ψαρά.

'Η γυναίκα τὸ ἀκουμπιμένη στο κιγκλιδατὸ παράθυρο κύταζε μ' ἀπελπισία πρὸς τὰ ἔξω...

Κοντὰ στὴ φωτιά, κάτω στο πάτωμα, ἦταν καθισμένα τὰ δυὸ μικρότερα παιδιὰ τοῦ ψαρά. 'Αντίκρου τους, σ' ἕναν ξύλινο πάγκο, καθόταν ὁ μεγαλύτερός τους ἀδερφός, ὁ Γαβριήλ, τὸ πρώτο παιδί τοῦ Φραγκίσκου Σαρζώ. Δίπλα του, στὸν ἴδιο πάγκο, καθόταν ἡ Περόνια, ἡ ἀρραβωνιαστικιά του—ἕνα κορίτσι δεκαοχτὸ χρόνων. Στὸ ἄλλο μέρος τῆς κάμαρας πάνω σ' ἕνα κρεβάτι ἦταν ξαπλωμένη μιά γρηά, μιά πολὺ γρηά γυναίκα. 'Ἦταν ἡ μητέρα τοῦ Φρανσουά Σαρζώ.

Τὸ ζωηρό πρόσωπό της τοῦλάχισαν βαθιὲς ρυτίδες και τὰ μισοκρυμμένα μάτια της ψιχνανε παράξενα γύρω της και κιντίζανε περιεργὰ τοὺς τοίχους τῆς καλύβας. 'Οποτε ἀκούγε τὸν ἀέρα νὰ βουίξη και τὴ θάλασσα νὰ δέρεται, μουρμούριζε λόγια ἀκατάληπτα και σήκωνε ψηλά τὰ χέρια της με ἀπελπισία...

'Η γρηά αὐτὴ εἶχε βαθειὰ ριζωμένες μέσα της τίς προλήψεις τῆς πατρίδας της, κι' ἀκούγε και καταλάβαινε ἀπὸ τὸ σφύριγμα τάνεμου κι' ἀπ' τὸν κρότο τῶν κυμάτων, προμηνύματα μυστηριώδη, ἀνεξήγητα, τρομερά...

'Η γρηά μητέρα τοῦ ψαρά ἦταν ἀρρωστη ἀπὸ καιρό. Αὐτὴ τὴ νύχτα ἡ κατάσταση της εἶχε χειροτερέψει. Κάθε λίγο ἐπρόφερε λόγια παράξενα και φοβερά. Κι' ἐνφ' οἱ ἄλλοι περιμέναν ἀκόμα νάρθη ὁ Φρανσουά με τὸν μικρὸ Πέτρο, ἡ γρηά μητέρα τοῦ Σαρζώ εἶχε χλαίει πειὸ κάθε ἐλπίδα και μουρμούραγε :

— Πνιγίκανε ! Πνιγίκανε ! Κι' ὁ γιός μου κι' ὁ ἔγγονός μου ! κι' οἱ δυὸ πνιγμένοι !...

— Σώπα, γιαγιά, και τώρα θάρθωνε, τῆς ἔλεγε προσπαθώντας νὰ τὴν παρηγορήσῃ ὁ Γαβριήλ. 'Εμεῖς ἐλπίζουμε ἀκόμα. Ὁ Θεὸς εἶνε μεγάλος ! 'Η Παναγία θὰ τοὺς φυλάξῃ...

Αὐτὴ ὅμως δὲν ἔδινε καμμιά σημασία σ' αὐτὰ. Και σηκώνοντας κάθε λίγο ψηλά τὰ χέρια της κι' ἀφίνοντας τα νὰ τῆς πέφτουν πάλι σάν παρόλυτα στο κρεβάτι, ἐξακολουθοῦσε νὰ λέη.

— Πνιγίκανε ! Πνιγίκανε !...

Σὲ λίγο ἡ φωνὴ της ἀπὸ τὸ κρεβάτι ἀντήχησε πειὸ δυνατὴ :

— Σωπάτε ! Δὲν ἀκούτε τὸ παράνονο τῶν πνιγμένων ; Οὐρλιάζει ὁ ἀνεμος, μουγκρίζει ἡ θάλασσα... και νὰ... τ' ἀκούω ! 'Ακούω τὸν πνιγμένον τὰ παράνομα, τὰ λυπητερά. Δὲν ἀκούτε ; Ὁ Φρανσουά πνιγίκε ! κι' ὁ Πέτρος πνιγίκε ! 'Ακου ! 'Ακου !...

'Εκείνη τὴ στιγμή ἕνα νέο φοβερὸ φύσημα τ' ἀγέρα κούνησε δυνατὰ τὴν καλύβα και τὰ δυὸ παιδάκια, βγάλανε μιά φωνὴ τρόμου.

— Γαβριήλ, φώναξε ἀξαφνα ἐν' ἀπ' τὰ κοριτσάκια ! Ὡ ! κύτα τὴ γιαγιά !

'Η γρηά εἶχε ἀνασηκωθεί στο κρεβάτι της, και τὸ πρόσωπό της εἶχε πάρει μιά σκληρὴ ἔκφραση τρόμου. Μὲ τὰ χέρια ἀπλωμένα πρὸς τὴν πόρτα οὐρλιάζε :

— Οἱ ἀσπρες γυναῖκες ! Οἱ ἀσπρες γυναῖκες ! Οἱ νεκροθάγ τρες τῶν πνιγμένων ! Εἶν' ἔξω στὴ θάλασσα !...

Τὰ παιδιὰ, τρολλὰ ἀπ' τὸ φόβο τους, ἀφίσαν νὰ τοὺς ξεφυγῇ μιά δυνατὴ φωνὴ τρόμου και ριχτήκανε ἀμέσως στὶς Περόνιας τὴν ἀγκαλιά. Κι' ὁ Γαβριήλ ἀκόμα, κι' αὐτὸς ἔκανε δυὸ τρία βήματα πίσω. Κι' ἡ γρηά ξανάρχισε :

— Οἱ ἀσπρες γυναῖκες ! Δὲν τίς βλέπετε, 'Ανοιξε γρηγόρα τὴν πόρτα Γαβριήλ, και κύταξε ἔξω, στὴ θάλασσα. Θὰ τίς δῆς, φωτερές σάν τὴν ἀστραλὴ στο σκοτάδι, νὰ περνοῦνε μ' ἄλη τὴ φοβερὴ τους μεγαλοπρέπεια τὴ μανιασμένη θάλασσα, περπατώντας ἀγέροχα ἀπάνω στὰ κύματα μαζί με τὸ λυσοαιμένο ἀνεμο ! Θὰ τίς δῆς, με τὰ μακρὰ ἀσπρα τους ρούχα και τίς μακριὲς ἀσπρες κοτσιδες τους πὸν σέρονονται ἀπὸ πίσω τους ἀπάνω στοὺς ἀφρούς τῆς θάλασσας. 'Ανοιξε τὴν πόρτα, Γαβριήλ ! Θὰ τίς δῆς νὰ σταματοῦνε και νὰ χορεύουνε στο μέρος ὅπου πνιγίκε ὁ πατέρας σου κι' ὁ ἀδερφός σου. Θὰ τίς δῆς νάχωνται πρὸς τὰ ἔξω, στὴν ἀμμουδιά. Θὰ τίς δῆς τότε νὰ σκάβουνε τὴν ἄμμο τῆς ἀκρογιαλιάς με τὰ γυνὰ τους ποδιάρια, και νὰ γνέφουνε στὴ μανιασμένη θάλασσα νὰ τοὺς παραδώσῃ τοὺς νεκροὺς της ! 'Ανοιξε τὴν πόρτα Γαβριήλ.

'Ο Γαβριήλ εἶχε χλωμάσει. Τὸν εἶχανε πολὺ τρομάξει τὰ λόγια τοῦλεγε στο παραληρημὰ τῆς ἡ γιαγιά του. Γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ ὡστόσο τὴν τελευταία ἰδιοτροπία τῆς ἐτοιμοθάνατης, ὁ Γαβριήλ ἀναγκάστηκε ν' ἀνοιξῇ τὴν πόρτα.

— Τίς βλέπετε, Γαβριήλ ; Πές μου, τὴν ἀλήθεια. Τίς βλέπετε ;

— Δὲ βλέπω τίποτα, γιαγιά. Σκοτάδι μονάχο. Σκοτάδι μαῦρο σάν τὴν πίσσα, εἶπε τὸ παιδί κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα.

— 'Α, ἄ, ἄ, ἐξακολούθησε ἡ γρηά, κι' ἔπεσε ἐξηγτημένη ἀπὸ τὴν προσπάθεια ποῦχε κάνει γιὰ νὰ σηκωθῇ. Δὲν τίς βλέπετε, γιατί δὲν ἔχετε τὰ μάτια τὰ δικά μου ! 'Εγὼ τίς βλέπω ! 'Εκεῖ ὄρω, στο δεύτερο κόβρο. 'Εκεῖ πνιγίκε ὁ πατέρας σου, ἐκεῖ πνιγίκε κι' ὁ ἀδερφός σου.

'Η γρηά σώπασε. Ὁ Γαβριήλ ἔφυγε ἀπὸ κοντὰ της και πῆγε κι' εἶπε τῆς Περόνιας :

— Εἶνε πολὺ ἄσχημα ἀπὸς ἡ γιαγιά... Δὲν πηγαίνετε μέσα ; 'Εγὼ θὰ μείνω μαζί της γιὰ νὰ τὴν ἀρροσέχω.

'Η Περόνια πῆρε τὰ παιδιὰ ἀπ' τὸ γέρι και πῆγε στο διπλανὸ δωμάτιο.

'Ο Γαβριήλ ἔρριξε τότε μερικὰ ξύλα στὴ φωτιά και πῆγε και κάθισε δίπλα στο κρεβάτι τῆς γιαγιάς του, πὸν εἶχε τώρα κλειστὰ τὰ μάτια της και φαινότανε σάν νὰ κοιμώτανε.

'Αξαφνα ὅμως, μιά στιγμὴ πὸν κύταζε ἄλλοῦ, ὁ Γαβριήλ ἀκούσε πάλι

τὴ βραχνὴ φωνὴ τῆς γρηάς.

— Γαβριήλ, τοῦλεγε τρέμοντας και με φωνὴ σβυσμένη ἡ γιαγιά του, Γαβριήλ ! 'Ακούς τὸ νερὸ πὸν στάζει ; Δὲν τ' ἀκούς λοιπόν ; 'Ακου το, Γαβριήλ. Ντρίπ, ντρίπ, ντρίπ... Ὅσο πάει και πειὸ γρηγόρα στάζει τὸ νερὸ. Πάρε τὸ φῶς, Γοβριήλ. Πῆγαινε και κύταξε στὰ πόδια τοῦ κρεββατιοῦ μου, κύταξε καλά, και πές μου : Δὲν εἶνε βρεμμένο τὸ πάτωμα ἐκεῖ κάτω ; Μήπως εἶν' ἡ βροχὴ πὸν πέφτει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ και στάζει ἀπὸ τὸ ταβάνι ;

Μὲ χέρια πὸν τρέμανε, ὁ Γαβριήλ πῆρε ἕνα ξύλο ἀπ' τὴ φωτιά και κύταξε. Μὰ ὄχι. Τὸ πάτωμα εἶτανε κατάνεγο.

'Ο Γαβριήλ πῆγε πάλι κοντὰ της, και τῆς τὸ εἶπε.

Τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς γρηάς ἄλλαινε ἀμέσως στο ἄκουσμα αὐτό. 'Η φωνὴ της δὲν ἦταν πειὸ τόσο βραχνή. Εἶχε γίνει τώρα σιγανή, γλυκειά, ἡσυχὴ :

— Ὅχι, δὲν ἔχεις δίκη, 'Ακούω τὸ νερὸ νὰ στάζει. Ὁ πατέρας σου κι' ὁ ἀδερφός σου, πνιγίκανε, Γαβριήλ, κι' ἡ βάρκα τους, ἔγινε θρύψαλα στοῦ βράχους τοῦ κόβρου. Και τώρα, τὸ νερὸ αὐτὸ πὸν στάζει στὰ πόδια τοῦ κρεββατιοῦ μου, και πὸν μόνο ἐγὼ μπορῶ και τὰκούω, εἶνε προμηνύμα του δικοῦ μου τέλους. Και τὸ δικό μου τέλος δὲ θὰ ἀρχίσῃ νάρθη. Θὰ πάω κι' ἐγὼ νὰ βρῶ τὸ γιό μου και τὰγγόνι μου ! Πάει πειὰ, σωτήκανε κι' ἐμένα οἱ μέρες μου. 'Η γρηά σώπασε...

'Ο Γαβριήλ ἀνατρίχιασε. 'Ακούμπησε τὸ χέρι του στο χέρι τῆς γιαγιάς του και εἶδε πὸς ἦτανε κροὸ παγωμένο. Κατάλαβε τότε πὸς εἶχε ἔρθει τῆς γρηάς γιαγιάς του ἡ τελευταία ὄρα. Και σέφτηκε νὰ πᾶρ στο χορὸ και νὰ φωνάξῃ τὸν παπᾶ... Μὰ δὲν πρόφτασε...

'Αξαφνα, ἡ γιαγιά του χλωμάσε παράξενα κι' ἕνας σπασμὸς φάνηκε στὰ ζωηρόμενο πρόσωπό της. Τὰ χεῖλη τῆς ἀνοιγόμεναι κλείσαν κἀνα δυὸ φορές, κι' ἔπειτα ἕνα βολγντὸ ξέφυγε ἀπ' τὸνστόμα. Εἶχε ξεφυγίσει !

'Η γρηά Σαρζώ εἶχε προαισθανθῇ τὸ θάνατό της. Μὰ δὲν

Κυττοῦσε μ' ἀπελπισία πρὸς τὰ ἔξω

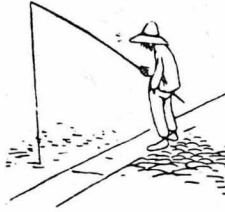

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΟΝΕΤΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Του ΑΛΦΩΝΣ ΑΛΛΑΙ

Ήταν ένας αγαθός άνθρωπος, με πάρα πολύ αγαθός. Άγαθος και πονετικός. Παράξενο όμως πράγμα - ή μεγάλες καταστροφές δεν τον συγκινούσαν τόσο, όσο η μικροδυστυχίες της καθημερινής ζωής.

Λυπόταν τους ψαράδες του Σηκουάνα

Όταν τύχη να ιδη κάτι τέτοιο, σπρώχνει με το μπαστούνι ή με την διαμπερή του καροτσάκι, ελαφρώνας μ' αυτών τον τρόπο κατά μερικά χιλιόγραμμα το καυμένο το ζωώ.

Τόν καιρό που άρχισαν να διαδίδονται τ' αυτοκίνητα, κάποιος φίλος του τούλεγε:

- "Α, τώρα πια θα είο' ευχαριστημένος! Με τα νέα μένα της κινήσεως τ' άλλαγα και τ' γαϊδουράκια σου θα μπορούσαν ν' άναπανθούν.

- Ναι, τού άπάντησε - κοινώντας θλιβερά το κεφάλι του - με γιά συλλογίσουν την κακομοίρα τή μπενζίνα που θα κάιγεται!

Μιά μέρα δεν μπόρεσε να κρατηθί κι' έπιψε στών καπετάν Κάπ.

- Καπετάνιο έχω να σου ζητήσω μιá μεγάλη χάρη.

- Είνε και καμωμένη! άπάντησεν ο Κάπ με τόν συνηθισμένο του ύποχρεωτικό τρόπο.

- Μου δανείζεις ένα σκάφανδρο;

- Μούτσι! έφώναξεν ο Κάπ με την έπιτακτική φωνή του, φέρε ένα σκάφανδρο στών κύριο!

Άπό την ημέρα αυτή ο φίλος μας πγαίνει κάθε πρωί στήν άγορά κι' εφοδιάζεται με ειδών-ειδών ψάρια, τά βάζει σ' ένα μεγάλο τενεκέ μαζί με σαφόρι από πέτρες, φορεί ύστερα το κοστούμι τουόδιου και βυθίζεται στο νερό του ποταμού. Κι' εκεί μέσα περνά την ημέρα του καρφώνοντας έκ του άφαντος χέλια, κοβιούς, λιθρινια και τοιπούρες σι' άγκιστρια τών εκπλήκτων κι' ένθουσιοιμένων ψαράδων.

Κάποιο ή ιδέα της έντοχίας που προζενεί εκεί πάνω του φέρνει άδερνα χαράς στά μάτια. Και τά σφουγγίζει με τó μαντίλι του, χωρίς να σκεφθί καθόλου ότι δεν έχει κανείς άνδγκη να σφουγγίξη τά μάτια του όταν βρίσκειται στών πάτο του ποταμού.

Μιά μέρα όμως στεναχωρήθηκε πάρα πολύ γιατί δεν βρήκε καθόλου ψάρια στήν άγορά, ούτε θαλασσινά, ούτε ποταμύνα. Άλλ' αύτό δεν τον έκαιε να παρατήρη την ανθρωποσωτήρια εφεύρεσή του. Άπολόσιστα κατέφυγε στά μπακάλικα.

Και την ημέραν εκείνην οι ψαράδες του Σηκουάνα έβλεπαν, τριβοντάς τά μάτια τους, να βγάδουν τ' άγκιστρια τους άπό τó ποτάμι... σαρόέλλες τού κοιτιού, σκουμπριά και ρέγγες παστές!

Οι ιχθυολόγοι της προκουμαίας της Μεσοιζερί συζητούν άκόμη γιά τó πωτοφανές αύτό φαινόμενο χωρίς να μπόρουν να βρουν την εξήγησή του...

Άλφωης Αλλαι

είχε άκατηθεί ούτε γιά την τύχη του γιου της, ούτε γιά την τύχη του μικρού εγγόνου της. Όλη εκείνη τή νύχτα, δέ φάνηκε ούτε ο Φραγσουά, ούτε ο γιός του.

Και τήν άλλη μέρα, που ή τρικυμία ήσυχασε κι' ή θάλασσα γαλήνηψε, ήθελε στών κάβο, τά δυό πτώματα φοριτά παραμορφωμένα άπό τά χτυπήματα πάνω στους βράχους... Παιό πέρα, βρήκανε και μερικά συντόριμμα της; ψαρόβαρκας...

Διασκευή Γ. Σταθ.

ΧΙΛΙΑ ΔΥΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ, ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

ΟΙ άρχαίοι Έλληνες και τά σκυλιά

Άπό όλα τά κατοικίδια ζωά, μόνον τó σκυλί άπαντάρει στήν Ελλάδα κατά τούς άρχαιοτάτους χρόνους. Ο Όμηρος τó περιγράφει ως τόν πιστότερο σύντροφο και φύλακα του σπιτιού, προσθέτει μάλιστα άκόμη, πώς συνάδευε τούς κυρίους του στών περιπάτο, σις εκστρατείες, και στήν άγορά.

Τό ελληνικό στρατεύμα που έξεστράτευσε εναντίον της Τροίας ειχε μαζί του πολλά σκυλιά! ιδιαιτερα γνωστοί εινε ο σκύλοι του Παιρόκλου και του Όδυσσέως.

Όσο πλησιάζουε στήν έποχή μας, τόσο περισσότερο βρίακομαι να γίνεται λόγος γιά τά σκυλιά. Έκτός άπ' τά

λαγωνικά άρχισαν να γίνωνται περιζήτητα άπ' τις κοκέτες γυναικές της έποχής κυρίως, και μικρά σκυλάκια «Μελιταία κονάρια» όνομαζόμενα, που κατήγοντο είτε έκ της Σικελίας είτε έκ της Άλλυρικής Μελίτιης.

Η ιστορία αναφέρει κάποιον Άθηναίο Πλοίαρχο, που συνάδευε δημοσία την έκφορά τών σκυλιών του που είχανε φοφήσει και προσκάλεσε μάλιστα σ' αυτή κι' όλος τούς φίλους του κατά τήν κηδεία. Ο ίδιος άνήγειρε σιούς τάφους τών σκύλων του και έπιτάφειε σήλες με τά σχετικά έπιτύμβια.

Υπήρχαν στήν άρχαιοτητα σκυλιά, σπανία, ράτσας που σιόχιζαν όλόκληρες περιουσίες. Άπ' τά παιό άκριβά σκυλιά είταν κι' ο περιήρημος σκύλος του Άλκιβιάδη. Τόν άγόρασε έβδομύνητα «μνάς»! Είταν, ως φαίνεται, θαυμασίος και άπό άπόψεως μεγέθους και άπό άπόψεως ράτσας. Τού σκύλου αυτου, ως γνωστούν, ο Άλκιβιάδης έκωψε τήν ουρά γιά να προκαλέση τήν κατάπληξη τών Άθηναίων.

Κά φωνες ψάρια σι' άγκιστρια τών ψαράδων

Έκει όμως που έθεωρούντο άπαραίτητα τά σκυλιά, είταν σόδ κονήρι. Ιδιαιτερα εκτιμούσαν τó είδος τών «άλωπεκιδών κονών». Τά όνομαζάν έτσι γιατί νόμιζαν πώς είχαν προσέλθει άπό ένωση άλεπούδων με σκύλους. Φαίνεται μάλιστα πώς και ή δική μας όνομασία «λαγωνικά» άπ' αυτους τούς «άλωπεκιδας κύνας» προέχεται.

Στή Σπάρτη έτρεφαν μεγάλην άγάπη στά σκυλιά κι' εφρόντιζαν να διατηρουν τήν ράτσα εκείνων πουχαν δείξει άνδρεία σέ διάφορες περιπτώσεις, ενώνοντάς τα μεταξύ τους. Πράγματι δέ τά σκυλιά τών Σπαρτιατών, τά θεωρούσαν οί άρχαίοι Έλληνες ως μοναδικά γιά τήν άνδρεία τους.

***

Ένα άνένδοτο ιατρικό

Σ' έναν φοιτητή που είνε εξετασεις, ο καθηγητής άπέτεινε τήν εξής ερώτηση:

- Τι θα έκανες γιά να ιδρώσει ο άδοθενής;
- Θα έκανα χρήση τών διεγερτικών φαρμάκων και άρωματικών, τού καφέ, τού τσιγανιού...
- Κι' αν δεν έφερναν άποτέλεσμα;
- Θα μεταχειριζόμουν τó αιθέριο έλαια, τόν αιθέρα, τó σπιρίτο...
- Κι' αν άποτύχανα, κι' αυτά;
- Θα δοκίμαζα τήν σκόνη του Τζέιμς, του Ντόβερ...
- Αν και πάλι όμως δεν κατάφερνες τίποτε;
- (Ο εξεταζόμενος άρχισε πλέον να... ιδρώνη)
- Αν δεν κατάφερα τίποτε... Θα μεταχειριζόμουν τήν άκταίαν, τόν βορακα, έπειτα τήν περροβία σμίλκα, τήν σοσάφρα...
- Αν όμως όλα αυτά δεν έδοκίμοσαν;
- (Ο φοιτητής καθήδρωσ;)
- Τότε πλέον κριε καθήγητά θα τόν έστειλα σέ σάξ γιά να τού βγάλει τήν πίστη!..

***

Ένα... ελάττωμα

- Πώς; παντρεύεσαι;
- Μάλιστα φίλε μου. Η άρβαρωνιστική μου εινε ώραιοτάτη, μορφωμένη και πολύ καλό κορίτσι. Έγα μόνο ελάττωμα έχει... δεν ξέρει πίνω...
- Και τó λές ελάττωμα αυτό;
- Φοισκά... δεν ξέρει... κι' όμως παίζει!